

November 2016.

Durf te dromen.

Met drie graden vorst afgelopen nacht is het al een beetje winters. Ik rij naar de jachthaven in Batenburg om wat mutsen en dassen uit onze boot te halen. Een koude wind met vlagen mist jaagt over het water. De overkant van de rivier is met moeite te onderscheiden.

De loopbrug naar beneden ziet er wit uit en ik beseft dat ik erg voorzichtig moet zijn. Met twee handen klem ik mij om de aluminium leuning. Na een paar pasjes is lopen geen optie meer en glij ik, twintig meter rechtop staand naar beneden. Dat ging even snel. Maar ik sta nog recht en vervolg langzaam mijn weg naar de boot. In de witte waas op het steiger zie ik toch kleine voetstapjes. Die zullen nog wel van gisteren zijn is mijn gedachten terwijl ik voetje voor voetje langzaam mijn weg vervolg.

Eenmaal bij de boot aangekomen zie ik twee gedaantes staan die verdomd veel op mensen lijken. Ze staan gebukt naast een ongewassen zeilboot waarvan de mast plat ligt terwijl op het voordek wat kleine zwakke kerstlampjes branden.

Ik sta stil om op te nemen wat ik nu eigenlijk zie. De twee gestalten, gehuld in oude truien met daarover diverse kleuren regenkleding staan stil geconcentreerd te kijken hoe ze diesel vanuit een jerrycan met geribbelde slang en trechter geruisloos overgieten in de boot. Ze hebben mij niet gehoord. Logisch natuurlijk, want ook hun hoofden zitten goed ingepakt.

Het is een apart gezicht zoals ze afsteken tegen de flarden ijskoude mist achter hen.

Ik ga mijn boot binnen en zoek de mutsen en handschoenen waar ik voor kwam.

Eenmaal weer buiten zijn de twee gestalten tot leven gekomen. De man staat op het steiger ogenschijnlijk gedachteloos in de mist te staren. De vrouw staat waar ik langs moet. Ze knikt. Goedemorgen. Nog onderweg?.

Ook kleine dromen tellen mee.

Ik stel wat vragen en ben benieuwd naar de onderneming die hen met dit weer hier heeft gebracht. Met een blijde lacht verteld ze dat ze gisteren vanuit Limburg zijn vertrokken en nu op weg zijn naar Leiden. Over de plannen om via sluis Andries de Waal op te gaan richting Rotterdam.

Gisteren een mooie vaardag gehad verteld ze enthousiast. Voor nu, met deze mist, zou ik maar even binnen bij de kachel blijven zeg ik. We hebben geen kachel zegt ze met een onderdrukte lach. Oh, dan zou ik nog maar even in bed kruipen adviseer ik. Het vriest nu nog 2 graden. Dat varen wordt vandaag waarschijnlijk niets is ook haar conclusie. Mijn vraag of ze nog iets tekort komen wordt beantwoord met een, nee dank u. Als er maar ergens een restaurant is, vervolgd ze. Ik verwijs ze naar Gijs van restaurant "de Viersprong" boven aan de dijk.

Later hoor ik dat ze twee nachten zijn gebleven en de dagen hebben gesleten bij de kachel in het restaurant.

Met goede reis en doe voorzichtig neem ik afscheid en zie het mooie in de combinatie jong zijn en je droom verwezenlijken. Weer of geen weer, gewoon ervoor gaan.

Praten over nog te maken reizen is mooi maar napraten over al gemaakte reizen is vele malen mooier.

En terwijl ik mij aan de leuning weer langzaam omhoog trek zie ik het beeld van die twee gestalte nog even voor me.

Toch maar weer eens iets plannen zeg ik tegen mijzelf.

Jan Daanen.